СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК XLIX. Ч. 76. Джерзі Сити, Н. Дж., пятниця, 4-го квітня 1941. No. 76. Jersey City, N. J., Friday, April 4, 1941. VOL. XLIX.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ. ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ. Тел. „Свободи": BErgen 4-0237; 4-0807. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016. THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA. FIVE CENTS ELSEWHERE

ФАБРИКА ФОРДА ЗАМКНЕНА — 150 ОСІБ РАНЕНИХ

Заряд фабрики Форда переговорював з провідниками страйку і ці переговори покищо довели до того, що заряд згодився замкнути фабрику і не пробувати працювати при помочи нестрайкуючих робітників. Внаслідок того 85,000 робітників перервало працю. Страйкарі стояли на шляхах, які ведуть до фабрики і не пускали тих, що хотіли їхати до праці. При тім прийшло до сутичок, підчас яких пішли в рух каміння, залізні штаби, ножі. Приїхали на місце амбулянси, лікарі і піклунки, які перевязали більші і менші рани 150 робітникам. Внутрі фабрики залишилось коло 5,000 робітників, які боялись виходити з мурів фабрики, їм через ріку Руж доставлено з Толіда харчів.

В той час, як страйкуючі робітники, належачі до К. П. О., відбувають свої мітинги, на яких виголошують воєвничі страйкуючі промови, робітники, належачі до А. Ф. П., яких також поважне число працювало в фабриці Форда, мають свої мітинги, на яких опрокидують страйк і виступають проти страйкарів з К. П. О. До них промовляв бувший голова юнії автомобільних робітників, Гомер Мартин, який пару літ тому вславився тим, що повикидав з заряду цеї юнії всіх урядників-комуністів. З черги комуністи викликали великий вереск проти Мартина і внаслідок цього повстав розкол в юнії.

ҐРІН ПРОТИ СТРАЙКІВ

Голова Американської Федерації Праці, Вилєм Ґрін, в прилюдній промові до Ротарі Клюбу в Фіялдельфії сказав, що робітники нині мусять самі себе дисциплінувати і брати під увагу сучасні інтереси держави. Для нації треба зброї і то скоро. Робітники мусять повним темпом виконувати ту зброю і хвилево забувати за свої порахунки з власниками, а на всякий випадок не вирівнювати їх шляхом страйків. Ґрін говорив, що велика частина теперішних страйків є інспірована комуністами і вони не є звернені на поправу робітничих інтересів. Таке власне сталось у фабриці Форда в Дірборн, говорив Ґрін. Він наводив статистичні дані, що юнії Американської Федерації Праці в дуже маленьких випадках страйкують. Зате безконтрольно страйкують юнії К. П. О.

РОЗПРАВА ПРОТИ БРИДЖЕСА

Вже пару днів ведеться в Сан Франціско розправа проти Геріґо Бриджеса, організатора юнії морських робітників, якому закидають приналежність до комуністичної партії і підривну діяльність. Бриджес є чужинець, тому власти хочуть його депортувати. На розправі зізнавав бувший комуністичний провідник, Ґитльов, який ствердив, що американська комуністична партія була підчинена Москві і робила московську роботу. Він теж говорив, що був приказ від комуністичної партії замаскувати і скривати комуністичну приналежність, головно там, де цього вимагала комуністична стратеґія. Як черговий свідок зізнавав ще один комуніст. Е. Чейз.

ІТАЛІЙЦІ В АФРИЦІ ПРОПОНУЮТЬ ЗАМИРЕННЯ

З Берна, столиці Швайцарії, рознеслись відомости, що князь Аоста, начальний командант італійських воєнних сил в Африці, віднісся до ген. Вейвела, начальника африканських британських сил, з предложенням замирення і передачі в британські руки цілої східньо-африканської італійської кольонії. Заключають це з того, що ген. Вейвел мав гарантувати охорону італійців перед етіопськими племенами, даючи це запевнення в письмі до князя Аости. При чому, очевидно, припускають, що письмо ген. Вейвела мусіло бути відповіддю на пропозицію князя Аости. Це є дуже правдоподібне вже з того боку, що рештки італійської армії відступають поспішно без бою. Всього італійського війська можнаб ще назбирати там до 40,000. Якщоб воно захотіло ще ставити який опір, то станеться це правдоподібно під Аддіс Абабою. А тепер так є, що британські літаки свобідно літають і нищать італійські комунікаційні звязки та обкидують бомбами ті частини, що відступають. Міста Асмари, столиці Еритреї, італійці не боронили і тому місто не потерпіло. Як описують його американські кореспонденти, то це є чудове місто, цілком нове, побудоване на модерний лад, що було гордістю італійців.

ДРУГЕ СІДІ БАРАНІ

Німецькі звідомлення доносять про німецькі воєнні успіхи в Лібії. На ділі, як подають американські кореспонденти, справа мається так, що біля Бенгазі в Лібії ще залишилось трохи італійського війська, яке скріпили малі німецькі відділи. Ось ті частини посунулись дещо в глиб пустині, яка то територія не має для британців ніякого значіння і тому вони не ставлять ніякого опору. Кажуть, що треба пождати, щоб німці посунулись трохи дальше, а тоді буде з ними таке, як з італійцями, що підійшли до Сіді Барані, щоб там зазнати розгромлення.

ВИГРАЛИ БИТВУ ЗА ЧОТИРИ МІНУТИ

Три британські панцирники розправились з італійською фльотою на Йонськім морі на протязі чотирьох мінут і шість секунд. За той час затоплено принаймні те, що признають італійці, себто три тяжкі кружляки і два контрторпедовці.



ПІД ОХОРОННОЮ СТОРОЖЕЮ. — Чотири італійські кораблі, стоячі в порті Нюарку, Ню Джерзі, котрі американський уряд забрав у свою опіку, щоб охоронити їх від саботажу. На самому верху „Сан Леонардо" й „Арса", нижче „Альберта" й „Авса".

ВУГЛЕКОПИ ВІДКИДАЮТЬ ДЕРЖАВНЕ ПОСЕРЕДНИЦТВО

НЮ ЙОРК.—Джан Луїс, голова вуглекопної юнії, яка саме вийшла на страйк, заявив, що його юнія не годиться на посередництво з боку державного розємчого суду. Він сказав, що порозуміння мусить наступити старим шляхом, себто в переговорах між представниками копалень і представниками юнії. Як довго порозуміння не осягнено так довго вуглекопи будуть страйкувати. А заходи уряду, щоб страйкарі відразу повертали до роботи, поручаючи вислід переговорів урядовому розємчому судови, Джан Луїс назвав „змовою уряду", щоб управляти копальнями при помочи страйколомів.

ВИБУХИ В „КРІВАВІМ ГАРЛЯНІ".

В „кривавім Гарляні", Кентокі, вибухла між страйкуючими вуглекопами і поліцією боротьба, получена зо стріляниною, в якій впало трупом чотирьох робітників, а один є тяжко ранений. В той спосіб „кривавий Гарлян" щераз доказав, що свою грізну назву дістав не задурно. Та всетаки страйкарі і компанії прийшли до маленького „завішення зброї" і рішили не воювати впродовж 24 годин. Це сталось внаслідок приречення копалень, що вони замкнуть брами і не будуть затруднювати страйколомів.

РОЗЄМЧИЙ СУД ВЗЯВ СПРАВУ АЛІС-ЧАЛМЕРС.

ВАШИНГТОН. — Департамент праці авторизував розємчий суд, під головством Кларенса Дайкстри, щоб той перебрав справу страйку в милвоцькій компанії Аліс-Чалмерс, яка має на 45 мільонів долярів важних воєнних замовлень.

ПРЕЗИДЕНТ ДУМАЄ ПРО ГОСТРІ МІРИ.

ВАШИНГТОН. — В близьких до президента колах говорять, що президент Рузвелт тепер застановляється над мірами, щоб запобігти страйкам. Ті міри, кажуть знавці, мабуть будуть „дуже драстичні". Цього домагається від президента публична опінія.

КОНГРЕС ТАКОЖ СХВ[illegible]

[illegible]

ВАШИНГТОН. — Увагу конгресу також забирають страйки. Конгресмени ухвалили величезною більшістю голосів, 324 за, один (Маркантоніо з Ню Йорку) проти, щоб назначити досліді комітети, які взялисяб за дохоження в справі страйків і відволікання виробу воєнних продуктів. В часі дебати над цею справою конгресмени отверто говорили, що велика більшість теперішних страйків є інспірована комуністами, які діють на приказ чужої сили. Їх завданням, казали конгресмени, викликати в американськім воєнним промислі анархію.

ДЕРЖАВИ „ОСІ" ЗНОВ ДОМАГАЮТЬСЯ ВІДПУЩЕННЯ КОРАБЛІВ.

ВАШИНГТОН. — Представники Німеччини й Італії в Вашингтоні знов вислали гострі ноти до американського департаменту стейту, домагаючись від Америки звороту сконфіскованих кораблів і відпущення моряків. В протесті щераз говориться, що конфіската не має жадного оправдання в міжнародній праві, а також, що моряків влада держить у дуже нездорових обставинах. Секретар стейту Кордел Гол заявив, що Америка від свого становища не відступить.

ГОРЯТЬ ДВА НІМЕЦЬКІ КОРАБЛІ.

ЛІМА (Перу). — Два німецькі торговельні кораблі, які втекли з перуського порту Каляо, побоюючись такої долі, якої зазнали німецькі кораблі в нюйорських і мексиканських портах, тепер горять, віддалені 200 миль від берега. Після всякої правдоподібности їх запалили власні залоги, побоючись попасти в руки британців.

НЮЙОРСЬКА ЛЕҐІСЛЯТУРА ПРОТИ СТРАЙКІВ.

ОЛБАНІ. — В стейтовій леґіслятурі Ню Йорку перейшов закон, на основі якого заборонено робітникам на нюйорських „субвеях", „елевейтрах", а навіть міських і приватних автобусах страйкувати. Цей закон ще має піти до підпису губернатора. Якщоб він підписав, страйк стане незаконним.

МОЖЛИВА ПІДВИШКА НА ФАРМЕРСЬКІ ПРОДУКТИ.

ВАШИНГТОН. — Департамент хліборобства задумує попідносити ціни на деякі хліборобські продукти, щоб у той спосіб заохочувати фармерів до збільшеної продукції. Цей плян стоїть у звязку з помоцею, яку дає Америка для Англії.

БОРОТЬБА З РАКІТЕРСТВОМ В ЮНІЯХ.

НЮ ЙОРК. — Головний уряд юнії кімнатних малярів і декораторів дав приказ свому окружному урядови в Бруклині, щоб той приняв назад на посаду бизнесового аґента Джейка Велнера, якого викинено з цеї посади тому, що він був караний за ґенґстерство і далі мав знайомство з ґенґстерами. Велнер подав справу до суду і виграв її. Головний уряд тепер натискає на окружний уряд, щоб той виконав постанову суду, інакше втратить чартер. Проте окружний уряд задумує далі за цю справу боротись.

ОБМЕЖЕННЯ В УЧИТЕЛЬСЬКІМ СКЛАДІ.

НЮ ЙОРК. — Посадник Ля Ґвардія, шукаючи за позиціями в адміністрації Ню Йорку, на яких можна булоб ощадити дещо грошей, викреслив з буджету 1,200 посад в департаменті виховання. Як виказали розшуки, в тім департаменті було чимало таких „виховників", які викривляли душу молоді і затроювали її комунізмом. В той спосіб зискає місто лише з фінансового боку два і пів міліона долярів.

ТІЛЬКИ ЧУДО МОЖЕ ВІДВЕРНУТИ ВІЙНУ НІМЕЧЧИНИ З ЮГОСЛАВІЄЮ

БІЛГОРОД. — Коли заключати з того, що говориться в урядових і дипльоматичних колах про німецько-югославський конфлікт, то треба сказати: війна Німеччини з Югославією неминуча. Але, пише американський кореспондент Рей Брок, ще є на його думку іскра надії, що воєнний терен не буде поширений. До канцлера Гітлера виїхав Іван Андріч, югославський міністер до Німеччини, зо спеціяльним письмом від югославського премієра, ген. Дусана Сімовича. В тому письмі ген. Сімович пропонує, щоб кермуватись здоровим розсудком і на тій підставі вирівнати непорозуміння. Ген. Сімович мав знову пропонувати Німеччині, що Югославія задержить повну невтральність і є згідна, так як і досі, економічно кооперувати з Німеччиною та дозволити на те, щоб німці вживали югославські залізниці для перевозу поживи і сирівців. Зате Югославія не годиться на перевіз воєнних матеріялів і війська, бо це нарушує її невтральність і суверенність. Далі Югославія заявила Гітлерови, що вона не видасть Німеччині війни під ніяким примусом, хіба, що буде до цього спонукана Німеччиною. Той дипльомат, що поінформував згаданого американського кореспондента про письмо до Гітлера, ще додав, що війна Німеччини з Югославією не принеслаб Німеччині ніякої користи, для Югославії булаб поганою, а для Італії трагічною.

НЕ ПОМОГЛО ПОСЕРЕДНИЦТВО МУСОЛІНІЯ.

РИМ. — Мусоліні дійсно ревно працював у тому напрямі, щоб відхилити Німеччину від війни з Югославією. Робив це, очевидно, в першу чергу в своїм власнім інтересі, будучи свідомим, що така війна є останнім, рішальним ударом в саму Італію. Та, не зважаючи на безперервні телефонічні розмови з Білгородом і Берліном, виходить на таке, що місія Мусолінія скінчилась невдачно.

НА ЧОМУ ОПИРАЄТЬСЯ НІМЕЧЧИНА?

БІЛГОРОД. — Німеччина стоїть на тому, що вона має певні інформації, що Велика Британія вжиє Югославію для своїх воєнних операцій проти держав „осі". І тому не може погодитись з невтральністю Югославії. Знову Момчило Нінчіч, югославський міністер закордонних справ, твердить, що в Греції нема стільки британського війська, щоб воно могло зачати на Балкані офензиву проти Німеччини. Це булоб можливим тільки тоді, колиб в такій офензиві взяли спільну участь: Югославія, Туреччина і Греція.

ЮГОСЛАВІЯ ОБЄДНАНА.

БІЛГОРОД. — Одно є певне: В Югославії осягнено національну єдність. Хорвати і словінці ідуть разом з сербами.

НОВА ВІЙНА НЕ МОЖЕ ТАК ТАК СКОРО ЗАЧАТИСЬ.

БІЛГОРОД. — Німеччина таки не була приготована на таку зміну, яка наступила на Балкані в звязку з Югославією. І тому вона не може зачати з Югославією війни так скоро, як дехто припускає. Їй треба принаймні якого тижня на воєнні підготовку і пересунення військ. Таке розповідали воєнні знавці кореспондентови часопису „Ню Йорк Таймс". Та, щоб не сталось, пише той кореспондент, в Югославії нарід рішений боротись і тому успокоївся, бо рішення, принаймні, в народніх масах уже запало. Хорватський провідник Володимир Мачек, каже, що положення дуже тяжке, але думає, що є ще надія на те, що до війни не прийде.

НАЦІСТІВСЬКА ПРОПАГАНДА.

БЕРЛІН. — Німецьке радіо подає далі постійно про „страшні знущання сербів над німцями", про „другий Бромберг", себто про те, що німців в Югославії мордують, заповідаючи, що за те же Югославію судьба Польщі. Часописи пишуть, що „серби жаждуть німецької крови", що хочуть „смажити в своїх хатах німецьких псів" і т. п. Також оголошують, що замкнено комунікацію між Мадярщиною і Югославією.

ПОЛЬСЬКИЙ ЛЕҐІОН В КАНАДІ.

ЛОНДОН. — Британська пресова аґенція Райтера подає, що в Канаді формується Польський Леґіон, в склад якого входитимуть ще дві сотні: чехословацька і югославянська. Вояки тих останніх сотеньноситимуть відзнаки своїх національностей і матимуть своїх окремих офіцирів, теж їхньої народности. Влучено їх дві сотні до Польського Леґіону тому, що Польща і Чехословаччина вже обєднались і тим започаткували середньо-европейську федерацію.

ҐЕН. СІКОРСКІ КОНФЕРУВАТИМЕ З ПРЕЗ. РУЗВЕТОМ.

ЛОНДОН. — Оголошують, що до Канади прибув з Лондону ген. В. Сікорскі, премієр польського уряду на вигнанню. Він зараз удасться до Злучених Держав і буде принятий през. Рузвелтом, якому представить справу федерації Польщі з Чехословаччиною, як теж і справу Польського Леґіону в Канаді. Сікорскі відбуде теж конференцію з перебуваючим у Флориді музиком Падеревским.

БІЛГОРОД І МОСКВА.

ІСТАНБУЛ. — Ідуть якісь переговори між Советами і Югославією. Звідси вилетів літак, висланий з Югославії, в якому була спеціяльна місія, вислана до Москви. Та ніхто не знає, в якій цілі. Певне тільки те, що місія зістала вислана югославським урядом.

"SVOBODA" (UKRAINIAN DAILY)
FOUNDED 1893
A Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays by the Ukrainian Press and Book Company, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Письменний текст оголошення має бути в адміністрації 48 годин перед появою числа, в котрім оголошуючий хоче мати своє оголошення.

За оголошення редакція не відповідає.

З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 4-0807

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J.

КРОКИ ДО ВІЙНИ

Відомий колюмніст Реймонд Клепер звертає увагу читачів многих американських ґазет, котрі він обслуговує своїми статтями, що Америка поступає до війни. Рівночасно з тою статтею появляється в багатьох ґазетах „колюмна" іншого колюмніста Вилйема Филипа Симза, що менше-більше говорить те саме.

Реймонд Клепер каже, що тепер настала пора, що всякий, що хоче зрозуміти події світа, повинен звертати увагу не стільки на слова, скільки на діла. Власне діла останніми часами йдуть одно за одним скоро в напрямі війни. Вчинків, які показують напрям, у якому події розвиваються, є багато. Найвимовнішою подією останніх днів є захоплення Америкою 65 кораблів держав оси й Данії. Ця одна подія вказує, на думку Клепера, куди вітер віє. Перед нею були ще інші події, які теж говорили вимовно тим людям, що розуміють мову вчинків. На першому місці Клепер згадує висилку американської воєнної фльоти до Австралії. Цю висилку реклямовано як доброжичливу візиту американських моряків, але, як каже Клепер, японський уряд певно добре розуміє, що ця фльота поїхала до Австралії, щоби бути близько до Синґапору. Та фльота певно не дає спокою Мацуокі, котрий чейже знає, що це найбільша воєнна фльота на Тихому океані.

Ще іншими подіями того самого роду є ухвалення закону про пожичку-аренду та широка допомога Анґлії й Греції, дана на основі цього закону. Президент Рузвелт заповідає теж ще щось більше, коли він закликає край мати „ще більше відваги й ще більше акції". Клепер догадується, що президент розумів під цими словами конвоювання англійських кораблів американськими, яке, як звісно, може легко довести до інциденту, з якого прийде до справжньої війни. Очевидно, це лише догад, але Клепер може бути дуже близько правди, бо Клепер, стоїть кажуть, дуже близько до Білого Дому.

Замітно, що Вилйем Филип Симз, котрий звичайно добре поінформований про заграничну політику Злучених Держав, починає статтю теж зо захоплення кораблів держав оси Америкою, а кінчає її словами: „Тут (у Вашинґтоні) люди закладаються, що Злучені Держави будуть у війні в червні або десь у той час. Дехто думає, що Злучені Держави своїми вчинками просто заставлять Німеччину виповісти війну — актами такими, як захоплення кораблів оси, передачею кораблів Анґлії, направою британських воєнних кораблів у державних американських доках... Більшість одначе, здається, вірить, що стрілянина почнеться навіть без виповідження війни котроюнебудь стороною. Бо майже кожний є переконаний, що, як ми далі будемо „доставляти товарів" Анґлії (а речники адміністрації кажуть, що ми мусимо), то ми будемо мусіти вжити фльоти й летунів для цілей конвою, а як ми це зробимо, стрілянина почнеться автоматично".

З УКРАЇНИ ПІД СОВЄТАМИ

Українські области.

Найвища Совєтська Рада ухвалила поділ України на такі области: Винницька, Волинська, Ворошиловоградська, Дрогобицька, Житомірська, Ізмаїльська, Кривоградська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сталінська, Станіславівська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Чернигівська і Чернівецька.

Коли брати під увагу, що аж чотирьом областям дала Москва назви катів України, то треба визнати, що в тому большевики полишили позаду навіть царський уряд. Бо про те, яка мука навчитись українцеви вимовляти „Ворошиловоградська", чи розуміти, що означає „Ізмаїльська", вже й говорити не доводиться.

Вісти з Чернівець.

Серед невідомих ближче умовин померли в Чернівцях на Буковині: лікар д-р Володимир Гузар, давній народній працівник, як теж лікар д-р Залозецький. Директор Іларій Карбулицький поповнив самогубство. Д-ра Льва Когута, відомого дуже активного діяча, як і Олександра Ковальського, совєтська влада арештувала й ніхто не знає, де вони і що з ними діється.

Забирають українських дітей з України.

Московські „Ізвєстія" повідомляють з 5. березня, що „За два тижні починається покликання молоді до шкіл Фабричної Науки лісового промислу і промислу будівельних матеріялів". Іде про те, щоб підготовити 40,000 лісорубів, стількиж візників, та тисячі робітників до пилення, довбання каміння і т. п.

Отже „Ізвєстія" пишуть, що „широке мережево тих шкіл має бути зорґанізовано в Україні", але „нарком лісового промислу України не досить енерґійно готує приміщення для учнів".

З того хитрого московсько-совєтського писання виходилоб, що українських хлопців пересилається лише до шкіл в Україні. Та цілком інакше виходить з того, що пише совєтська преса про перетяження залізниць в часі „мобілізації учнів". Ось ті звідомлення вказують наглядно, що українську молодь забирається з України і висилається в інші сторони. Забирається їх вже в 14-тім році життя і висилається в далекі й чужі сторони на такі праці, при яких гинуть сотнями тисяч дорослі.

Не працюють, щоб тим протестувати проти визиску і неволі.

„Ізвєстія" з 6. березня домагається в передовій статті „цілковитого ліквідовання ухилень від роботи", що було ухвалене на останній партійній конференції. Большевицька газета нарікає, що ще далі є велике число робітників, що одержавши платню, потім не приходять до роботи. Особливо не добре мається та справа в Донбасі. Там, пишуть „Ізвєстія", є ще багато шахт, де що місяця на роботі бракує від 15 до 20 робітників. Часопис подає приклади й каже, що робітники не хочуть працювати від 7 до 8 годин, а працюють не більше 5, а решту часу марнують.

Замітне тут те, що все те приклади з української землі, де працюють українські робітники. Їх „неробство" це, очевидно, ніщо інше, а тихий протест проти московського визиску праці українського робітника.

Як виглядають совєтські „дуки"?

Протягом дальших „дебатів" в рямках сесії Найвищої Ради виголосив свою промову й „представник" Харківщини Гречуха. Він підтримав палко призначення 70 міліярдів 900 мілiонів на оборону держави і заявив, що „успіхи соціялістичної держави в усіх ділянках політики, господарства і культури знаходять свій яскравий вираз і в розцвіті УССР..."

Далі наводить він приклади цього розцвіту:

„Колхоз „Памяти 105 партизанів" харківського сільського району є колхозом „міліонером", бо цеї суми досягають його прибутки. Колхозникам видано тут за день праці 5 кільо збіжжя і 5.25 руб. готівкою. Колхоз „Червоної Зорі" належить також до міліонерів, його членам видано за день праці 3 кл. збіжжя і 8.24 руб. готівкою. Таких колхозів є майже сотка. Колхозник Старчук в селі Надтачаївка, Шполянського району, Київської области має родину з 5 осіб. Здібні до праці члени її заробили в 1940 р. 1,034 дні і дістали за це 335 пудів збіжжя (пуд — 16 клґ.), 2,035 руб. 4 пуди цукру, 335 пуд. соломи і т. і. А таких колхозників є у нас багато тисяч..."

Отже фактично дуже небагато.

Сучасне завдання полягає в тім, щоб не зменшуючи уваги до скріплення і розвитку колхозів східних областей України присвятити більше уваги переробленню на соціялістичний лад сільського господарства в західних, Чернівецькій і Ізмаїльській областях України... Я навів приклади значного зросту заможности наших колхозів і колхозників, щоб довести слушність деякого з б і л ь ш е н н я оподаткування колхозних і одноосібних господарств. Це тим більше потрібно, що умовини капіталістичного оточення все більше загострюються і вимагають від нас скріплення оборони нашої соціялістичної батьківщини..."

Коротко кажучи, збільшується визиск українського селянства в інтересах московського імперіялізму. Приклади „заможности" навіть кількох виїмкових родин в Україні, що мають багато здібних до праці членів, доводять, що й українським „дукам" ведеться гірше ніж найгірше оплачуваному робітникові в „буржуазній" Швайцарії чи Америці.

ШЕВЧЕНКО — ВИРАЗНИК МИНУЛОЇ Й ПРИЙДЕШНОЇ УКРАЇНИ

Короткий начерк докладу д-ра Л. Мишуги, що відбувся в Колюмбійськім університеті на тему під повищим наголовком, є такий:

Тарас Шевченко є безсумнівно тим авторитетом, перед яким клонить голову весь український нарід. Найхарактеристичнішою чертою Линколна вважають многі те, що він знав американський нарід до найменших подробиць. Точнісенько те саме можна сказати про Шевченка. І як про Линколна, так і про Шевченка можна сказати, що вони обидва мучили себе думками, що треба робити, щоб у світі настав такий новий порядок, у якому заважувалаб Христова етика і мораль, в якому не булоб місця для соціяльного визиску і де булаб охорона малих і безборонних народів перед грубою силою, перед насильством. Тому розуміти Шевченка, значить визнаватись у тих моральних, етичних і суспільних засадах, з якими він підходив до розвязки того, що повинно наступити, щоб в світі прийшов кінець автократам, а люди, щоб людьми стали. Бо, колиб таке наступило, то на думку Шевченка, прийшов би кінець теж і національному та соціяльному поневоленню українського народу.

Шевченко є в життю України наскрізь природнім явищем. В часі найгіршого гнету України і занепаду української державницької ідеї, він продовжує своєю творчістю ті ідеї, які визнавав і якими дорожив український нарід тоді, коли був господарем на своїй землі, коли в Україні була українська влада й коли там існували українські порядки.

Оспівуючи руїну України під окупантами, Шевченко теж нагадував, скільки то видав український нарід героїчних постатей, що боронили волі України, одні в боях, другі в письменстві, треті як державні мужі. Він нагадував, скільки то було таких, що стояли за „чорний" нарід, він віддав пошану тим, що ввели до української літератури „просту" мову, що гостро клеймили тих „білих", що то „людям льготи не давали і ставили їх за скотів". Коли „всі оглухли, похилились", він плакав у своїх піснях, так, як Гоголь сміявся, у вій вірі, що той плач і сміх є такими сильними ударами в царат, у гнобителів, що таки треба надіятись, що „заревуть в Україні вольнії гармати". Бо Шевченко, хоч родився кріпаком, рабом не був ніколи. І тому не вірив, щоб Україна могла бути завжди під чужими, а український нарід завжди в неволі.

Де нема святої волі, співає Шевченко, не буде там добра ніколи. І не буде добра в Україні, як довго вона буде під займанцями. Тому взиває поет український нарід не мовчати і терпіти, а за правду стать і за правду гинуть. Борітеся — поборете! Воля не вмірає. І як сонце йде і за собою день веде, так буде правда на землі! А з правдою — і вільна Україна. Розглянувшись добре в історії України, Шевченко прийшов до переконання, що трагедію України с[illegible]чинили холодні вітри з пів[illegible]ща-[illegible] подружжя України з Московщиною, Переяславський договір, яким Богдан Хмельницький піддав Україну під московський п р о т е к т о р а т. Цей договір — це волі України отрута, а Переяслав — домовина України.

Якжеж вийти Україні з того нещасного положення?

В першу чергу треба розвалити домовину, в яку поховано український нарід, себто знищити Переяславський договір у такий спосіб, щоб з нього й сліду не стало. Покищо, співав Шевченко, воля України спить. Тому треба козакам встати й її зо сну збудити. І то треба стати громадою, одностайне, односердне. При тому, що правда, потече кров сто ріками, та доперва в огні революції встане Україна як вільна і самостійна й розвіє тьму неволі. Доперва тоді світ правди засвітить. І доперва тоді помоляться на волі українські невольничі діти.

Шевченко не ненавидів Московщину, а тільки ненавидів Росію як тюрму народів. Шевченко не ненавидів москалів, а тільки ненавидів московську неволю. Він тільки бажав, щоб Україна стала нanово тою, чим колись була: козацькою, вільною, народоправною.

Шевченко виступає теж і проти польсько-шляхотського свавілля, проти поневолення України Польщею. Але не радіє польським нещастям. Вважає з українського боку нерозумним радіти з того, що Польща впала, бо через упадок Польщі Москва ще більше придавила український нарід. Або, як Шевченко співає: Ляхи були, усе взяли, кров повипивали, москалі й світ божий в путо закували.

Серце болить, каже Шевченко, коли приходиться розповідати за українсько-польське пекло, але розказувати треба: Нехай бачать сини і внуки, що батьки їх помилялись, нехай братаються знову з своїми ворогами, нехай житом пшеницею, як золотом, покрита, нерозмежованою останеться на віки од моря до моря словянськая земля.

Значить, не має бути так, щоб словянські ріки розплились у російському морі, як це проповідував навіть такий вільнодумний поет як Пушкин. Ні не має бути Польща від моря до моря, як це проповідував Міцкевич. Але має бути, співає Шевченко, так, щоб словянські землі були обеднані від моря до моря. І то обеднані на такий лад, щоб один словянський нарід був рівний другому, щоб один одному був справжнім братом, щоб кожний словянський нарід був повним господарем на своїй землі. Щоби було так, як це розумів великий чеський словянофіл і вчений Шафарик. Дякуючи Шафарику, що звів словянські ріки в одно море, Шевченко молиться: Щоб усі словяне стали добрими братами і синами сонця правди.

Любов, правда і воля, співає Шевченко, принесуть світови мир, а людям радість на землі. А це станеться тоді, коли люде й народи навчаться: путями добрими ходить, святого Господа (правду) любить, брата милувати і всякому добро творить.

Ось це є та путь, якою має іти теж і Шевченкова Україна.

Запорозька Січ — це для Шевченка ідеал. Козацькі і гетьманські часи в Україні — це часи української слави. Козак — це ідеальний тип українця, оборонця ідеалів свободи і рівности. Козацький устрій — це в Шевченка вільний устрій.

Та це відноситься в першу чергу до минулого України. Про прийдешнє висказався він доволі виразно, коли заповів, що Україна діждеться свого Вашинґтона з новим і праведним законом. Значить, що Україна, визволившись з неволі революційним шляхом, стане республикою з таким порядком, який побудований на ідеях, що лягли в основу Злучених Держав Америки.

Не може бути нового ладу в Україні без несення освіти в якнайширші народні маси. Досі, казав Шевченко, чужа школа виховувала в Україні тільки зрадників, перевертнів і народніх пявок, що тільки визискують український нарід і його деморалізують. Тому він кличе: О школо, школо, як би тебе швидше перешколити! Тому і так одушевляється новою системою англійського виховника Ленкестера, що була противолежною тому, на чому була побудована російська школа.

Вчитуючись в писання француза Лямене, він одушевляється тим, що нові демократичні ідеї зачинають захоплювати щораз ширші кола цивілізованого світу і добачує в тому полекшу для справи визволення українського народу.

На заклик російської церкви, щоб покланятись катови цареві, Шевченко кличе: Молітесь Богові одному, молітесь правді на землі, а більш на землі нікому не поклонітесь.

Через те, що Шевченко не тільки проповідував ось такі ідеї, але їх сам у життю придержувався і за них потерпів, він, як пише академик Сергій Єфремов, став апостолом правди, добра і волі, рівности і братерства не тільки для українського народу, але для всієї людскости.

ВДОВОЛЕНІ З РОЗМОВИ

РИМ. — Папа назвав розмову про мир з японським міністром заграничних справ Мацуокою, що є протестантом, „гарною", а Мацуока заявив, що розмова була „найкращим моментом його життя".

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ. А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА.

В. БУДЗИНОВСЬКИЙ.

СПІЛЬНИКИ

(Оповідання).

(1)

В одній гірській долині жили два Трампали; оба, Івани. Вже те, що піп однаково охрестив обох Трампалів, показувало, що то не були брати, хоч оба були собі безпосередніми сусідами. Вони взагалі не були собі ніякими своякками. Щоби не було баламуцтва, люди пододавали їм іменища. Один Іван Трампала був Трампала Горішний, або Іван Горішний. Другий Трампала кличеться, люди казали, Трампала Долішний, або Іван Долішний, або Іван Горішний. Так названо їх, бо так стояли їх хати.

Оба боки долини по обох боках ріки підоймаються злегка аж до ліса, що покриває довгий хребет невисокої гори. Під саміським лісом, на найвижчім краю долини стояла хата одного Івана Трампали. Трошка нижче, в безпосереднім сусідстві побудувався другий Іван Трампала. Ось чому той перший став Горішним, другий Долішним.

Хоч оба Івани Трампали не були братьми, ні свояками, ні кумами, ні сватами, вони жили з собою в приязни більшій, як нині живуть брати, свояки, куми, свати. Аж чудно було, що в такій приязни живуть... сусіди! Без якихось сусідських порахунків між ними не могло обійтися, та вирівнував їх чужий, та для обох Трампалів спільний ліс.

Як до спільного ліса пішов Трампала Горішний, то хтож як не його одинокий сусід з під тогож ліса, Трампала Долішний міг припильнувати, щоби на Горішного не наскочив панський злісний? Як би не око Трампали Горішного, то Трампала Долішний нераз був би впав у руки злісних... не сам, а з серницем, або й з оленем.

Ось таким то способом і іншими способами чужий ліс зробив обох Трампалів, не так сердечними приятелями, як союзниками і спільниками. Зачалося від походів у ліс, та на лісі не скінчилося.

Хоч оба Трампали були спільниками в неодній роботі, в інших роботах союзниками, деяких робіт одинцем вони не затаювали перед сбою, то всеж таки оба любили один одному робити малі збитки. Не зі злости, ані щоби дошкулити сусідови, а так собі. Вже такої були вдачі, та за ті збитки один на одного не сердився. Бувало й таке, що сміялися з того оба: шкідник і пошкодований.

Три кільометри від них була лісничівка. Прийшов новий лісничий. Горішний Іван мав до лісничого якесь діло і пішов до нього. Ідучи назад від нього, вступив до Івана Долішнього. Розказуючи про нового лісничого, сказав:

— То якийсь чудак. Заводить нові звичаї. Побережники дуже нарікають на нього. Накидає на них ріжні роботи, яких вони за попередника не робили. Між іншим вони мусять, чергуючися що ночі вартувати. Щоби допевнитися, що вони не сплять, лісничий жадає, щоби вартівник точно в годині дванацятій перед вікнами його спальні кричав голосно:

„Горить, не горить! Варуй вогню! Бє дванацята!"

Так треба повними грудьми крикнути тричі.

Побережники казаться, бо ту дванацяту звичайно переспять. Лісничий сердиться і карає їх.

Долішний втішився, чуючи таке і сказав:

— То добре. Злісні підглядають нас і не дають нам дихати. Нехай за нас їх власний лісничий куніруе тих наших ворогів.

— Я гадаю використати ті химери лісничого, — перебив Трампала Горішний. Буду виручувати злісних. Все перед опівночию піду під лісничівку і точно в годині дванацятій виконаю обовязок злісного. Другої днини лісничий не буде мати защо ганьбити свою службу. Злісні довідаються, хто то помагає їм і з вдячности будуть прижмурювати очі, коли занюхають, що я в лісі. Побачивши мене, не будуть цікаві, що я там роблю. Я вже нині зробив би це, та мушу відкласти на пару днів через ту ломоту в ногах.

— Як би й не у мене ломота, то нині я виручив битебе, — сказав Долішний, а по хвилевім намислі сказав: — Хоч... сумніваюся, чи з тої муки був би хліб... Злісний все буде злісним.

Долішний сказав так, щоби Горішного приспати. Він також був такий хитрий, як його горішний сусід. Коли ще був хлопцем, впав з даху на голову. Хоч впав на велику купу мерви, то всеж таки все те, що мав у своїм черепі, троха стряслося, бо від тої пори зробився дуже легковірним. Він і свому сусідови вірив. Чуючи про химеру лісничого, погадав собі.

— Ти аж за пару днів хочеш піддобритися з лісним. Я це зроблю ще цеї ночі!

(Дальше буде).

Конвенційні Проекти

[2]

Тов. Володимира, відділ 179. У. Н. Союзу в Сейнт Луїс, Мо., на зборах ухвалило такі точки проєкту на 20. конвенцію У. Н. Союзу:

1. Члени домагаються, щоб знижити процент від членських позичок.
2. Щоб уряд У. Н. Союзу, себто контролю, головних радних й інших, вибирати по одному з кожного більшого стейту, бо в цей спосіб защадиться видатки подорожей. Такий урядник полагодить у свойому стейті всякі справи, які йому доручить Головний Уряд У. Н. Союзу.
3. Старші члени домагаються, щоб для них дивіденда була більша.
4. Щоб У. Н. Союз давав календарі для членів даром, а це буде для нього реклямою і раз у році памяткою для членів.

За уряд Тов. Володимира, відділ 179:

М. Тильович, предсідник.
М. Кульчицький, кас. і д.;
М. Паращак, секр. і дел.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРҐАНІЗАЦІЙ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Справа У. Н. Дому в Ню Йорку.

Вже від довшого часу українська суспільність міста Ню Йорку інтересується справою будови нового народнього дому, який відповідав би вимогам громадянськго життя не лиш усіх наших орґанізацій але також і тих громадян, яких треба якось притягнути до одного осередку.

На зборах Комітету будови того дому принято нову назву **„Американсько Українська Національна Централя в Ню Йорку".** Під нею має орґанізуватися все наше громадянство і вона має бути приємливою для американського світа та для нашої молоді.

Думаю, що в місті Ню Йорку нема серед українців такої душі, котраб не хотіла бачити величавого дому, де ґуртувалось би народне життя всіх зорґанізованих національних ґруп без огляду на їх партійні та релігійні ріжниці, а що найважніше, життя нашої молоді.

Треба нам признатись, що народне життя серед українців в Ню Йорку майже завмерло. За пару літ такої мертвеччини і слід по нас загине. Я не входжу в подробиці, як ця справа прийшла на денний порядок. Але фактом є, що вона будить наш загал з того довгого сну, і сьогодні можна сміло ствердити, що український загал в Ню Йорку ще живе і будиться до нового життя. Заінтересування справою будови своєї Централі в Ню Йорку серед українського громадянства є настільки поважне, що можна вже сміло ствердити, що ми до чогось дійдемо. Що орґанізаційний рух не то що вже не згасне, але навпаки, чимраз більше змагається і росте. Треба лише, щоби цілий наш загал піддержав цей рух своїми силами, поділив поміж себе орґанізаційну працю і як слід її виконав, а не обтяжував нею лише одиниці.

Щоби дійти до здійснення будови „Американського Української Національної Централі" в Ню Йорку, то на самперед мусимо безумовно забути на наші партійні та релігійні ріжниці, подати собі дружньо руки в праці для вищої цілі, всім нам однаково дорогої, важної та в теперішніх часах необхідньої. Приглянься лише життю американців. І в них є всякі партійні і релігійні угрупування, але при загальній праці вони першусього американці. Решта лишається в них на боці, бо це приватна власність кожної одиниці. Ані церква, ані політика не перешкаджає американцеві тоді. коли ходить про справу загально народню.

Характер є найкращим барометром кожної людини. Таких прикмет, за гроші не купується, їх треба в собі виробити. Людина без характеру сама не знає, чого вона хоче; помимо того, що в свойому житті нічого путнього така людина не зробила, але також не любить вона, як хтось другий береться за якесь корисне діло. На жаль, в нас українців безхарактерників ще не бракує. Прийде така людина на поважні збори, то замісць порадитись спокійно і розумно над важною справою, наговорить цілу купу дурниць, які часто є причиною сварці та непорозумінь і через це терпить сама справа, а часами і провалюється. На мою думку така людина повинна сидіти собі в дома, а здорово думаючі люди не повинні таких людей приймати до себе на збори. Тоді напевно кожна справа вдасться, бо не буде кому її спиняти і шкодити, не буде тих, що пхають дручок між колеса.

Зрештою, коли ми в Ню Йорку вдійсности хочемо мати свою орґанізовану громаду і збудувати відповідний народний дім себто „Американсько Українську Національну Централю" і держати крок хотяйби з другими славянськими народами, то треба нам конечно зрозуміти, що той дім **мусимо самі, ми, нюйорські украніці власними силами збудувати.**

Що теперішний рух серед нюйорського громадянства за будовою своєї Централі не є, такби сказати „соломяним вогнем", то мусимо це доказати ділом. Інакше не треба себе самих дурити і обіцювати собі успіх. Можемо далі спати блаженним сном, як спали дотепер, аж доки самий час не положить на нас свого хрестика на знак, що нюйорські українці поповнили національне самогубство, а оставші по них їхні діти, самі не знають хто були їх батьки.

Нюйорська українська громада вже є на дорозі до відзискання свого першого місця серед усіх українських громад в Америці, маючи в себе таке поважне число своєї інтеліґенції, професіоналістів, бизнесменів і ріжних орґанізацій як світських так і церковних, які вже обєднались духово для спільної праці в ціли зорґанізування всього місцевого українського громадянства в одну велику і сильну орґанізацію „Американсько Українську Національну Централю" і задумують збудувати величаву Народню Святиню на славу українському імені, а на світлу памятку грядучих своїх поколінь.

В тій ціли скликується ще одно всеукраїнське віче на слідуючу неділю 6-го квітня в годині 2-гій по обіді, до Вашингтон Ірвінґ Гай Скул при Ірвінґ Плейз і 16-тій вулиці в Ню Йорку.

Моральним обовязком кожного щирого українця, кожної українки, а зокрема нашої молоді з Ню Йорку, є взяти в тому вічу масову участь і доказати, що українці в місті Ню Йорку живуть, що орґанізація і будова „Американсько Української Національної Централі" в місті Ню Йорку вже є на шляху свого здійснення.

П. Стасюк.

ПІДЛЯШШЯ

Чим живе сьогоднішнє Підляшшя? Отся, як видавалось, найбільш опущена, найбільш занедбана й найбідніша частина України.

Отже, ті, що знають теперішнє Підляшшя, твердять, що назагал українське громадянство має помилкові погляди щодо того, чим було Підляшшя в недавньому минулому. В першу чергу треба мати на увазі, що не можна порівнувати відродження Підляшшя до того, як відроджувалось, наприклад, Закарпаття.

Відродження на Підляшші йшло зовсім іншим темпом і виливалося в зовсім інших формах. Тут не було справжнього активу, перенесеного „во время люде" з інших територій. Підляшшя працювало виключно в своїх можливостях. Тип діяча українця мусів народжуватися тут же, тут кристалізувався його світогляд, тому саме ці „самостійники" не могли творити великого, споєного одним переконанням числа; їх перш за все було дуже мало. Проте від часів Берестейської унії аж до останніх днів польського панування Підляшшя, зручно маневруючи поміж ідеалами „общеобрусенія" і поміж нахабством польських ревіндикацій, залишилося кращим етнічним монолітом від інших земель тієї трагічної смуги. Загально говориться про заляканість і непевність тутешніх селян, але це так природне, коли земля ця була одвічно під самим боком Польщі. Контактування з рідним ядром було дуже важке від найдавніших часів. Коли похід Ярослава Мудрого через ці землі на Польщу був справжнім виявом нашої потуги, то Хмельниччина залишила тут хіба короткотревалий епізод, а що вже казати про визвольні змагання з часу світової війни, які стали тут мітом, щойно тоді, коли прийшла сюди нова Польща? Таж селяни Підляшшя знають про Україну тільки зі світової війни з часів російської евакуації. Безліч свідомих людей на Підляшші вийшло пізніше з „Рідних Хат", які польська влада так похапливо почала ліквідувати ще в першому пятирічні свойого панування. Нехай же стане ясніше, чому підляшанин не задокументував своєї лицарськости ні чести, як галицький січовий стрілець, або як закарпатський семинарист з околиць Ясіннь. Тільки одиниці з цієї землі брали участь у будуванні своєї держави, та й ті всі свої сили віддавали в першу чергу Наддніпрянщині, щоб потім прийти до своїх стріх. Тяжка була минувшина Підляшшя. Тут баламутили народ революційно-патріотичні польські „листопадовці" й „стичньовці", тут велася акція польських ксьондзів, тут підготовлялася н а п олеонівська Польща, а потім — царат, а потім прийшла знову Польща. Останні двацять літ, це були безконечні б е ш к е т ування „стшельцуф" і поліції, це була руїна усіх українських установ, насилання сюди кацапів священиків, насилання „польських п р а в о с л авних" священиків і накінець — нищеня церков. В останніх роках Підляшшя стало дуплом, куди напущено холодних гадюк. Поза деякими перевертнями, що вийшли з чужих шкіл і поза поляками, яких робилося у Варшаві „православними священиками", селянин, відрізаний від решти загарбаних земель, без книжки, преси й школи, став слухати діявольських нашіптувань чужих підбрехувачів. Всі тюрми заповнено політичними вязнями. На процесах і допитах затерлися всі відтінки провин. Безліч було таких, які не знали за що дістали по 8 літ вязниці, але й годі заперечувати, що були й винні. Для людей без своєї церкви, школи, преси, може не було іншого виходу. Окрадене Підляшшя зачинає ставати на ноги. Селянин збагнув, чим він був і чим він повинен бути. Тепер всюди засновують бібліотеки і кооперативи і вперто вчаться. Тільки біда, що нема засобів, а все треба покривати жертвами бідного населення. Та може так і краще, бо з цього росте віра у свої сили.

ЕДМОНТОНСЬКИЙ ВІДДІЛ УНО КУПИВ ТУРФ ДІМ

Турф Дім, цебто Робітничий Дім, в Едмонтоні, що дістався був в руки місцевих большевиків-комуністів через брак чуйности і розваги радикально - настроєних українців, що були першими його власниками, перейшов знова в українські руки і стане національною українською інституцією. Купив його місцевий відділ УНО від компанії, що мала його в своїх руках з припоручення домініяльного уряду, який через розвязання комуністичних о р ґ а н і зацій став одиноким власником їхніх маєтків. Як зачуваємо провінціональний відділ УНО має небаром одержати титул власности на закупленім домі і тоді розпічне влаштовувати в набутім домі дійсно українські концерти і вистави без похвал Сталінови і його опричникам. Набутий дім є двоповерховий: на горі є мешкання до винайму, а в долині велика саля і малі офіси. Згаданий дім знаходиться в українській дільниці.

В школі.

Учитель: Може це питання для тебе за тяжке?

Ученик: Питання ні, але відповідь тяжка.

СТАВАЙТЕ В РЯДИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, ЯКИЙ Є НАЙБІЛЬШОЮ І НАЙСИЛЬНІШОЮ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКОЮ ЗАПОМОГОВОЮ ОРГАНІЗАЦІЄЮ



КОЛИШНІ І ТЕПЕРІШНІЙ ПРИЯТЕЛІ ЮГОСЛАВІЇ. — Світлина, знята недавно на двірці в Білгороді, показує привітання між теперішнім королем Петром Другим і бувшим принцем-регентом Павлом.

THE U.N.A. SPORTLIGHT

GIRLS LOSE IN BOWLING

The Wilkes-Barre U.N.A. Birls bowled a return match with the Nanticoke boys on Feb. 23rd. High scorer for Nanticoke was Wasyl "Tarzan" Rudowski with 224, 213., and 170 pins. For the girls, Marusia Melnyk scored 156, 150, 160 pins. Although spotted 100 pins on each game, the girls lost 2 out of 3 games.

The Wilkes-Barre U.N.A. Girls will travel to Perth Amboy soon for a return match with that city's U.N.A. boys' team.

Margaret Melnyk.

McADOO

	G	F	P
M. Plaskonos	3	1	7
M. Sashko	2	2	6
S. Plaskonos	4	3	11
W. Plaskonos	0	2	2
N. Suhena	1	0	2
B. Novey	1	0	2
G. Suhena	0	2	2
Totals:	11	10	32

MILLVILLE

	G	F	P
S. Romanik	5	0	10
F. Panczyszyn	3	4	10
Joe Romanik	1	0	2
M. Romanik	7	0	14
Jim Romanik	4	0	8
P. Romanik	3	2	8
N. Fedyk	0	0	0
Totals:	23	6	52

Millville:	6	20	9	17—52
McAdoo:	4	12	8	8—32

Timekeeper — William Juzwiak. Scorer — Dietric Slobogin. Referee — Joseph Juzwiak, Umpire — Walter Washnik.

PHILADELPHIA

	G	F	P
A. Hrynko, f	0	0	0
Matsik, f	3	3	9
N. Hrynko f	1	0	2
J. Buczko, f	0	0	0
W. Juzwiak, c	1	1	3
Bliszcz, c	2	1	5
Bukata, g	4	2	10
J. Juzwiak, g	1	4	6
Totals:	12	11	35

MILLVILLE

	G	F	P
Tex Sachronaski, f	4	1	9
P. Romanick, f	7	0	14
M. Romanick, f	0	0	0
F. Panczyszyn, c	6	0	12
Jim Romanick, g	2	0	4
N. Fedyk, g	2	0	4
Joe Romanick, g	1	0	2
C. Antinicjuk, g	0	1	1
Totals:	22	2	46

John Sinkowski, referee. G. Slobogin, A. Antonicjuk, scorers. Alec Panczy, timer.

ЦІКАВІ ПРИПОВІДКИ ПРО НАРОДИ

Коли д-р Іназо Нітобе, ніпонський представник при Лідзі Націй, вернувся до Ніпону, то виголосив перед студентами Університету Кейо цікаву критику, в якій вказав на хиби ніпонців. Між іншим він сказав при тій нагоді, які то він приповідки чув у Женеві. Про англійців така там кружляла приповідка: „Де один англієць — там глупота, де два — там спорт, де три — імперія". Про поляків говорили диплбомати в Женеві таке: „Один поляк — то приємне товариство, два поляки — то вже завзята суперечка, а три — то вже три партії". А про ніпонців говорили таке: „Де один ніпонеця, — то мовчить, два — усміхаються, а три — творять вже щось тайного".

Побувши в Женеві, д-р Нітобе завважав, як загально підозріло ставилися представники Ліги Націй до його земляків. І він вказує, чому ніпонці підозріння викликають на себе. Коли запросити одного ніпонця до якого комітету, то він вперто мовчить. А чому? Тому, що боїться, щоб не скомпромітувати чим себе або свою країну. Колиж два ніпонці стрінуться, то звичайно загадочно до себе підсміхаються. А це викликає підозріння до них. А чому вони підсміхаються? Тому, що то вже така привичка в ніпонців. Їх змалечку привчують висказувати сусідську приязнь до інших людей усмішкою, або сміхом. А коли зійдеться вже групка ніпонців, то вони напів пошепки щось завзято між собою розмовляють, наче змовляються. А тому ніпонці не вміють природно й по сусідськи поводитися з іншими народами, що цілими століттями жили замкненим народом на своїх островах, не стрічалися з представниками інших народів, і не виробили в собі звички природно поводитися з ними. Тільки яких вісімдесять літ тому, як ніпонцям дозволено виїздити з свого краю, а чужинцям приїздити до Ніпону.

Перед першим.

— Чи ти відніс черевики панові судді?

— Так, відніс.

— А що, дав тобі гроші?

— Не дав, нехай туди йде Андрух!

— А чому він не дав тобі?

— Або я знаю? Казав, щоби пан майстер післали по гроші другого.

ПОСМЕРТНІ ВІСТІ

✝

Дня 24. березня 1914. року в Нортвіл, Міш., в стейтовім шпиталі, померла по довшій недузі членкиня Тов. У. Н. Союзу відділу 205. в Дітройт, Міш.,

ТЕОДОРА КАВИЧ.

Родилася 30. мая 1887. в селіРіздвяни, повіту Теребовля, Західна Україна. До У. Н. Союзу вступила в жовтни 1929. року. Покійна була тихої вдачі. Полишила в смутку мужа Григорія й Товариство, до котрого належала протягом 13 літ.

Похорон відбувся 28. березня з похоронного заведення до гр.-кат. церкви св. Івана Хрестителя, а відтак на цвинтар св. Хреста. У похороні взяло офіціяльну участь Товариство і багато приятелів і знайомих Покійної.

Земля прибраної Вітчини най буде Їй легкою у вічну память!

Петро Кізел, секр.

✝

Дня 21. березня 1941. року в Hammond, Ind., по довшій недузі помер довголітній член від. 107. У. Н. Союзу

ДАНИЛО МІЩИШИН.

Родився 16. липня 1882. в селі Чашин, повіт Лісько, Західна Україна.

Полишив у смутку жену й двоє дітей.

Похорон відбувся 24. березня 1941.

Нехай земля буде Йому пером!

Секретар.

ПАНІ ГАЛИФЕКС ГОСТЕЮ „ВАЙ ДОБЛЮ СІ ЕЙ"

НЮ ЙОРК. — Дружина британійського амбасадора, пані Галифекс, була почесною гостею в „Енґл Вімен Кристшен Асошіейшен" в Ню Йорку і при тім виголосила промову. Між іншим вона сказала, що хоч багаті верстви в Анґлії є нині позбавлені свого матеріяльного майна, проте вони мають перед собою якісь інші, важніші цінности, за які радо боряться і вмирають.

В суді.

Суддя: То страшне! Такий старий чоловік і ще краде! Як вам не соромно?

Обвинувачений: Пане суддьо, щож мені робити? Коли я був малий, то мені казали: „Такий малий а вже краде". Тепер, коли я вже старий, пан суддя знову мені це випоминає. Колиж я властиво маю красти?!

ПІДПИРАЙТЕ СВОЇХ БИЗНЕСМЕНІВ.

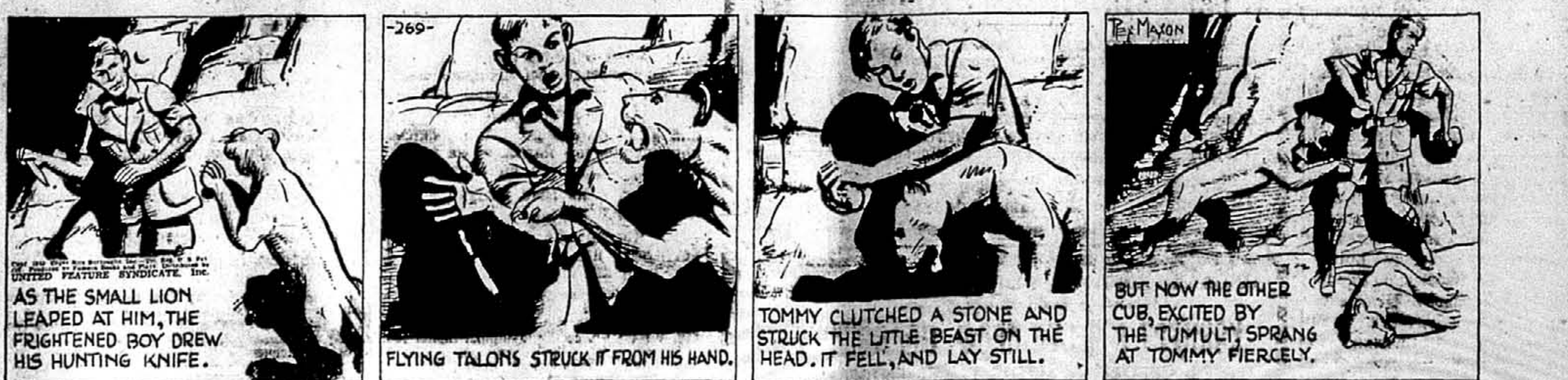
НАЙДУТЬ ЗАНЯТТЯ

БИЗНЕСОВІ НАГОДИ

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, А ТИМСАМИМ СТАВАЙТЕ СПІВВЛАСНИКОМ ШІСТЬ МІЛІОНОВОГО МАЄТКУ ЦЕЇ ОРГАНІЗАЦІЇ.

В КОЖНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИНЕН ЗНАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА".

ТАРЗАН, ч. 269. Боротьба за життя.



В хвилині, як лев скочив на хлопця, наляканий хлопець добув відрухово з кишені ловчого ножа.

Але лапа льва шарнула по руці Тома, і вибила йому ножа з руки.

Тепер Том нервово схопив з землі камінь і з цілої сили вдарив ним по голові льва. Лев впав неживий.

Та тепер друге львиня, сполохане тими подіями і запахом крови, скочило жадібно до Тома.